

Arrest

nr. 209 438 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SOUDANT
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. TAYMANS *loco* advocaat D. SOUDANT en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2017 legt de verzoekende partij en haar Belgische partner een verklaring wettelijke samenwoning af te Herent.

1.2. Op 8 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als wettelijk samenwonende partner van een Belg.

1.3. Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.08.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

In casu heeft betrokkene een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op grond van een geregistreerd partnerschap met de heer T. B, die de Belgische nationaliteit bezit.

Betrokkene moet dus voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis, §2, 2°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: (a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden."

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.*

In casu blijkt niet dat er een gemeenschappelijk kind is. Ook blijkt niet dat de partners gedurende één jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken in België of in een ander land feitelijk hebben samengewoond, nu betrokkene pas sinds 09.08.2017 op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is en op 08.08.2017 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd werd. De voorgelegde verklaring van wettelijke samenwoning opgemaakt op 02.08.2017 te Herent is tevens te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

De voorgelegde stukken moeten aldus toelaten vast te stellen dat betrokkene en haar partner elkaar minstens twee jaar kennen, voorafgaand aan de aanvraag en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van de aanvraag aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben. Betrokkene legt daartoe volgende stukken voor:

☐ *Niet digitaal gedateerde foto's waarop beiden staan afgebeeld: deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

□ *In- en uitreisstempels in het paspoort van betrokkene: uit deze stempels blijkt enkel dat betrokkene onder meer in het verleden reeds naar België reisde. Betrokkene bewijst met deze stempels echter niet dat zij en haar partner elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen noch leveren deze stempels het bewijs dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, zoals wettelijk vereist volgens artikel 40bis, § 2, 2°, a), van de vreemdelingenwet.*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken en de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur “*audi alteram partem*”.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste stuk : Schending van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 alsook de beginselen van behoorlijk bestuur

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat :

(...)

Artikel 40bis §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat :

(...)

In casu, acht de verwerende partij dat het duurzame en stabiele partnerschap van verzoekster en de Heer T. (...) onvoldoende bewezen wordt.

Zoals bepaalt in bovengenoemd artikel, kan dit duurzaam en stabiel karakter op drie verschillende wijzen aangetoond worden. Zo kan dit duurzaam en stabiel karakter onder meer aangetoond worden door het bewijs dat de partners zich sedert minstens twee jaar kennen, het bewijs leveren van regelmatig contact en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal hebben ontmoet voor een totaal van minstens 45 dagen.

Verzoekster is van mening dat zijn hiervan het bewijs geleverd heeft bij haar aanvraag tot verblijfstitel. Zo heeft verzoekster ten eerste een kopie van haar paspoort neergelegd die bewijst dat verzoekster verschillende keren naar België gekomen is gedurende de laatste 3 jaar. Het paspoort is uitgegeven op 12.03.2015 (ongeveer anderhalf jaar na het begin van de relatie van verzoekster en de Heer T. (...)) en bevat verschillende inreisstempels van verzoekster in België (stuk 2).

Betreffende deze stempels acht de tegenpartij dat ze geen bewijs leveren van het feit dat verzoekster en de Heer T. (...) elkaar sinds meer dan twee jaar kennen en sindsdien regelmatig contact onderhouden.

Toch heeft verzoekster geen andere redenen om op deze frequentie naar België te komen en hier verschillende dagen/weken te verblijven.

Verzoekster heeft ook verschillende foto's neergelegd waarvan de verwerende partij acht dat "deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Uit deze foto's blijkt duidelijk dat verzoekster en de Heer T. (...) samen een liefdesrelatie hebben sinds verschillende jaren (stuk 3). Dankzij de data en de kleren die verweerster en de Heer T. (...) dragen op de foto's (soms zomerkledij, soms winterkledij), kan geconcludeerd worden dat verzoekster en de Heer T. (...) weldegelijk samen zijn en deze foto's dus niet voor de behoeften van de zaak genomen werden. Verzoekster legt ook de verklaring van wettelijke samenwoning neer die zij met de Heer T. (...) afgelegd heeft op 8.08.2017.

De wettelijke samenwoning is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een duurzame en stabiele partnerrelatie wensen uit te bouwen.

Artikel 1476bis en volgenden van het Burgerlijk Wetboek verplichten de ambtenaar van de burgerlijke stand die vaststelt of een vermoeden heeft dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende, om de melding van de wettelijke samenwoning te weigeren of uit te stellen.

In de omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf "Overeenkomstig artikel 167, vierde lid, van het Burgerlijk Wetboek moet de ambtenaar van de burgerlijke stand een kopie van zijn beslissing tot weigering om het huwelijk te voltrekken naar de Dienst Vreemdelingenzaken sturen indien deze beslissing steunt op het feit dat de intentie van de personen kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel Dit geldt ook wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand om dezelfde reden weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning (artikel 1476quater, vierde lid, van het Burgerlijk Wetboek)

In casu, wijst geen enkel element van het administratief dossier van de verwerende partij op een vermoeden van de burgerlijke stand dat er sprake zou zijn van een schijnrelatie.

Hieruit kan geconcludeerd worden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zelf bijgevolg geacht heeft dat verzoekster en de Heer T. (...) oprecht zijn in hun wil en intentie om samen te leven en hun relatie burgerlijk te officialiseren. Anderszins zou hiervan melding gedaan zijn geweest door het gemeentebestuur aan Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook dit is duidelijk een bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie van verzoekster met de Heer T. (...). De verwerende partij heeft hiermee echter helemaal geen rekening gehouden.

Ter conclusie, is verzoekster gerechtvaardigd te achten dat de verwerende partij de verschillende neergelegde elementen enkel afzonderlijk geanalyseerd heeft en zo tot de conclusie gekomen is dat deze onvoldoende zijn om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie te bewijzen.

Echter, deze afzonderlijke elementen bewijzen, allen samengenomen, voldoende het duurzaam en stabiel karakter van de relatie van verzoekster met de Heer T. (...).

Verzoekster acht bijgevolg dat de verwerende partij de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 schendt alsook de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsprincipe - afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen, enz.).

Tweede stuk : schending van de hoorplicht

Het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » verplicht de administratie een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n°179.795 dd. 18 februari 2008).

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat :

(...)

Het hoorrecht is verder een algemeen beginsel van het Unierecht (CCE, n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n°126.158 van 24 juni 2014).

"Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ

18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)" (RvV, n°126.158 van 24 juni 2014).

Artikel 40 en volgenden van de wet van 15 december 1980 zijn een gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, en vallen dus binnen de werkingssfeer van het Unierecht.

Het beginsel van behoorlijk bestuur « *audi alteram partem* » is niet alleen van toepassing op ambtenaren maar ook op elke andere persoon in de hypothese waarin de administratie aanstalten maakt om een voor hem nadelige handeling te stellen (P. LEWALLE, *Contentieux administratif*, Brussel, Larcier, 2008, pp. 221 -223).

Dit beginsel heeft een dubbel doel: « *d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière reconnaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard* » (vrije vertaling: « enerzijds aan de overheid toelaten om met volle en volledige kennis van de zaak te oordelen en anderzijds aan de administratie toelaten haar middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel die de voornoemde overheid voorbereidt om tegen hem te nemen ») (R.V.S., arrest Pagnier, n° 197.693 dd. 10 november 2009, R.V.S., 29 mei 1985, n°25.373, Omloop);

Dit principe veronderstelt bijgevolg dat de persoon in kwestie moet uitgenodigd worden voor verhoor met indicatie van de elementen en de maatregelen die genomen zullen worden (C.E. n° 106.969, 24/5/2002) en moet toegang krijgen tot het dossier en gehoord worden met de bijstand van een advocaat naar keuze, tenzij geval van extreme noodzaak (C.E., n°26.787, 26/6/1986; C.E., nD31.091, 18/10/1988).

Het principe '*audi alteram partem*' kent slechts enkele uitzonderingen, nl.:

- Indien men in aanwezigheid is van een dringende noodzaak en wanneer « *les exigences de la continuité et du bon fonctionnement du service le requièrent* » (vrije vertaling : indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt),
- indien de geadministreerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn
- indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkele geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing (C.E., 17 janvier 2003, n° 114.683, Daube)

Verzoekster werd, voor het nemen van de bestreden beslissing, niet verhoord door de verwerende partij, hoewel zij gedurende dergelijk gehoor verschillende elementen had kunnen laten gelden betreffende haar relatie met de Heer T. (...).

De situatie van verzoekster kan echter in geen enkel geval een uitzondering vormen op het principe '*audi alteram partem*' :

- men is inderdaad niet in aanwezigheid van een dringende noodzaak verzoekster
- werd gewoonweg niet uitgenodigd voor verhoor
- een prealabel gehoor was weldegelijk nodig om alle pertinente elementen van de zaak te kennen (men kan in casu zeker niet stellen dat het gehoor 'in geen enkel geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing').

Zo had verzoekster de redenen van haar reizen naar België kunnen uitleggen, meer informatie kunnen geven betreffende de verschillende foto's, haar ontmoeting en relatie kunnen uitleggen aan de verantwoordelijke ambtenaar, verdere documenten kunnen neerleggen betreffende haar relatie met de Heer T. (...) enz. (Verzoekster werd enkel gevraagd, via haar bijlage 19ter, om 'bewijzen duurzame relatie' neer te leggen, wat zij ook gedaan heeft).

Dankzij een prealabel verhoor, had de verwerende partij zo de beslissing kunnen nemen met volledige kennis van de feiten, wat in casu niet het geval is en nochtans had moeten zijn conform de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing is bijgevolg onwettelijk daar het principe '*audi alteram partem*' door de verwerende partij geschonden werd alsook de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsprincipe - afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen enz.).

Derde stuk : schending van de motiveringsplicht

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen, stelt dat :

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen, stelt dat :

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Overeenkomstig deze artikelen, moeten de feitelijke en juridische overwegingen die ten gronde liggen aan een individuele beslissing in beginsel in de beslissing worden opgenomen.

Dankzij de formele (of uitdrukkelijke) motivering "worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen". De motieven van de beslissing moeten voldoende draagkrachtig zijn.

De verwerende partij kan zich bijgevolg niet tevredenstellen door de verklaringen en elementen van verzoekster af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie.

In casu, acht verzoekster dat de feitelijke overwegingen in de motivering van de beslissing helemaal onvoldoende zijn om te besluiten dat haar relatie geen duurzaam en stabiel karakter heeft.

Zo verstaat verzoekster niet waarom alle elementen afzonderlijk geanalyseerd werden om tot deze conclusie te komen hoewel meerdere elementen neergelegd werden die samengenomen duidelijk het duurzaam en stabiel karakter van de relatie bewijzen.

Verzoekster acht bijgevolg dat de verwerende partij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen, en de formele motiveringsplicht die deze voorzien, schendt."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens zet de verwerende partij uiteen waarom zij van mening is dat onvoldoende bewijs voorligt van een duurzame en stabiele relatie.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Zij houdt voor dat de verwerende partij zich tevreden zou stellen door haar verklaringen en elementen af te wijzen op basis van een louter subjectieve appreciatie, doch zij verduidelijkt niet waaruit dit zou moeten blijken. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.4. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat de verzoekende partij en de partner met wie zij een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, op het ogenblik van indiening van de aanvraag, een duurzame en stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat zij ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens drie maal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op partners van een Belgische onderdaan.

3.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken die neergelegd werden. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verwerende partij (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan

de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist.

3.6. De verzoekende partij betwist niet dat er van een jaar samenwonenst voorafgaand aan de aanvraag van 8 augustus 2017 geen sprake was, noch dat zij en haar partner geen gemeenschappelijk kind hebben. De verzoekende partij meent enerzijds dat de verklaring wettelijke samenwoning geldt als bewijs van een duurzame en stabiel relatie en anderzijds dat zij met haar voorgelegde documenten wel het bewijs geleverd heeft van het duurzame en stabiele karakter van haar relatie, waarbij ze de motieven in de bestreden beslissing betwist. Zij meent voorts ook dat de verwerende partij de neergelegde bewijzen enkel afzonderlijk geanalyseerd heeft, doch dat de bewijzen samen genomen het duurzame en stabiele karakter van de relatie bewijzen.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij een kopie van haar paspoort neergelegd heeft die bewijst dat zij verschillende keren naar België is gekomen gedurende de laatste drie jaar en dat het paspoort is uitgegeven op 12 maart 2015, ongeveer een anderhalf jaar na het begin van hun relatie, en verschillende inreisstempels in België bevat. Zij wijst erop dat de verwerende partij acht dat deze stempels geen bewijs leveren van het feit dat zij en de heer T. elkaar sinds meer dan twee jaar kennen en sindsdien regelmatig contact houden, doch betoogt dat zij toch geen andere redenen heeft om op deze frequentie naar België te komen en hier verschillende dagen/weken te verblijven.

Met voormeld betoog levert de verzoekende partij kritiek op volgend motief:

“In- en uitreisstempels in het paspoort van betrokkene: uit deze stempels blijkt enkel dat betrokkene onder meer in het verleden reeds naar België reisde. Betrokkene bewijst met deze stempels echter niet dat zij en haar partner elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen noch leveren deze stempels het bewijs dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, zoals wettelijk vereist volgens artikel 40bis, § 2, 2°, a), van de vreemdelingenwet.”

Uit voormelde motieven blijkt vooreerst dat de verwerende partij niet betwist dat zij een kopie van haar paspoort heeft neergelegd dat bewijst dat zij verschillende keren naar België is gekomen gedurende de laatste drie jaar en dat het paspoort is uitgegeven op 12 maart 2015 en verschillende inreisstempels in België bevat. Waar zij stelt dat het paspoort is uitgegeven op 12 maart 2015 wat een anderhalf jaar is na het begin van hun relatie, beperkt de verzoekende partij zich tot een blote bewering. Uit de uitgiftedatum van het paspoort kon de verwerende partij geenszins het bestaan of de duur van de relatie afleiden. Met de loutere bewering dat zij toch geen andere redenen heeft om op deze frequentie naar België te komen en hier verschillende dagen/weken te verblijven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijke onredelijke wijze betreffende de in- en uitreisstempels in het paspoort van de verzoekende partij motiveerde dat deze stempels niet bewijzen dat zij en haar partner elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen, noch het bewijs leveren dat zij regelmatig met elkaar contact onderhielden telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

3.8. Betreffende de motieven met betrekking tot de foto's argumenteert de verzoekende partij dat uit deze foto's duidelijk blijkt dat zij en haar partner samen een liefdesrelatie hebben sinds verschillende jaren, dat dankzij de data en de kleren die zij en haar partner dragen op de foto's (soms zomerkledij, soms winterkledij), kan geconcludeerd worden dat zij en haar partner weldegelijk samen zijn en deze foto's dus niet voor de behoeften van de zaak werden genomen.

Met voormeld betoog levert de verzoekende partij kritiek op volgend motief:

“Niet digitaal gedateerde foto's waarop beiden staan afgebeeld: deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat niet blijkt dat de verwerende partij meent dat deze foto's werden genomen voor de behoeften van de zaak, doch wel dat niet met zekerheid kan worden nagegaan

wanneer deze foto's genomen werden en deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, doordat een handgeschreven datum, waarvan de neergelegde foto's voorzien zijn, niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de voorgelegde foto's duidelijk blijkt dat zij en haar partner een liefdesrelatie hebben sinds verschillende jaren, waarbij zij wijst op de data, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer deze foto's genomen werden en deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, doordat een handgeschreven datum, waarvan de neergelegde foto's voorzien zijn, niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden. Door het enkel opnieuw wijzen op de foto's en de data om de liefdesrelatie sinds meerdere jaren aan te tonen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de voorgelegde foto's duidelijk blijkt dat zij en haar partner een liefdesrelatie hebben sinds verschillende jaren, waarbij zij wijst op de kleren die zij en haar partner dragen op de foto's, waarbij het soms gaat om zomerkledij, soms om winterkledij, weerlegt zij evenmin de voormelde motieven dat niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer deze foto's genomen werden en deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, doordat een handgeschreven datum, waarvan de neergelegde foto's voorzien zijn, niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden. Zij toont niet aan dat door middel van enkel de seizoensgebonden klederdracht van de verzoekende partij en haar partner wel degelijk met zekerheid kan worden nagegaan wanneer de foto's werden genomen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat uit hun seizoensgebonden klederdracht blijkt dat zij en haar partner samen zijn en dat de foto's niet genomen zijn voor de behoeften van de zaak, en op die manier wenst aan te tonen dat hun relatie geen schijnrelatie is, wijst de Raad erop dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij en haar partner 'samen zijn', doch wel geoordeeld wordt dat niet aangetoond werd dat de verzoekende partij en haar partner een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Door enkel te stellen dat zij op de foto's soms zomerkledij, soms winterkledij dragen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat uit deze foto's wel een afdoende bewijs zijn van een duurzame en stabiele relatie zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a), tweede streepje van de Vreemdelingenwet.

3.9. De verzoekende partij wijst er voorts op dat zij ook een verklaring van wettelijke samenwoning heeft neergelegd, dat de wettelijke samenwoning een vormgebonden overeenkomst is waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een duurzame en stabiele partnerrelatie wensen uit te bouwen en dat artikel 1476bis e.v. van het Burgerlijk Wetboek de ambtenaar van de burgerlijke stand die vaststelt of een vermoeden heeft dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende, verplichten om de melding van de wettelijke samenwoning te weigeren of uit te stellen. Zij wijst ook op een omzendbrief van 17 september 2013 en stelt dat *in casu* geen enkel element van het administratief dossier wijst op een vermoeden van de burgerlijke stand dat er sprake zou zijn van een schijnrelatie, dat kan geconcludeerd worden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zelf geacht heeft dat zij en de heer T. oprecht zijn in hun wil en intentie om samen te leven en hun relatie burgerlijk te officialiseren, dat anderszins hiervan melding gedaan zou zijn geweest door het gemeentebestuur aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij meent dan ook dat dit duidelijk een bewijs is van het duurzame en stabiele karakter van de relatie van haar en de heer T., dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de verzoekende partij een geregistreerd partnerschap heeft met de heer T.B. van Belgische nationaliteit. Het geregistreerd partnerschap op zich volstaat echter niet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. De partners die een geregistreerd partnerschap hebben gesloten moeten hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aan verschillende voorwaarden voldoen. Eén van deze voorwaarden is, op één van de drie in voormeld artikel voorziene mogelijkheden, het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aantonen. Het niet aanwezig zijn van de vaststelling of van een vermoeden van een mogelijke schijnrelatie bij het afleggen van een

verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand of het wel degelijk kunnen registreren van de verklaring van wettelijke samenwoning nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476*bis* en 1476*quater* van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, is niet één van de drie in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde mogelijkheden om het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aan te tonen. Bijgevolg diende de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, hiermee dan ook geen rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

Het feit dat geen enkel element van het administratief dossier wijst op een vermoeden van de burgerlijke stand dat er sprake zou zijn van een schijnrelatie en de eventueel daaruit volgende conclusie dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geacht dat de verzoekende partij en haar partner oprecht zijn in hun wil en intentie om samen te leven en hun relatie burgerlijk te officialiseren – net als het feit overigens dat een verklaring van wettelijke samenwoning pas is geregistreerd nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476*bis* en 1476*quater* van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning –, verhindert niet dat de verzoekende partij, om te kunnen worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie/Belg ook nog het bewijs moet leveren aan de verwerende partij dat de relatie duurzaam en stabiel is, dit conform artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet. De procedure bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en die bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen complementaire procedures.

3.10. De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast van het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande bewijsstukken is de bewijsvoering vrij waarbij de gemachtigde over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de voorgelegde stukken. Waar de verzoekende partij meent dat de feitelijke overwegingen in de motivering helemaal onvoldoende zijn om te besluiten dat haar relatie geen duurzaam en stabiel karakter heeft, dat zij door het voorleggen van een kopie van haar paspoort, van verschillende foto's en van haar verklaring van wettelijke samenwoning het bewijs heeft geleverd van het duurzame en stabiele karakter van haar relatie en dat deze afzonderlijke elementen, allen samengenomen, voldoende het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie met de heer T. bewijzen, wijst de Raad erop dat louter het niet eens zijn met de appreciatie van de gemachtigde niet volstaat om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten.

De argumentatie van de verzoekende partij dat de verwerende partij de verschillende elementen enkel afzonderlijk geanalyseerd heeft en zo tot de conclusie is gekomen dat deze onvoldoende zijn om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie te bewijzen doch dat deze afzonderlijke elementen, allen samengenomen, voldoende het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie met de heer T. bewijzen, kan niet worden gevolgd. Vooreerst blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij deze bewijselementen gezamenlijk heeft beoordeeld. De verwerende partij motiveert immers dat *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken en de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokken niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner”*. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de door haar voorgelegde bewijsstukken, elk afzonderlijk of samengenomen, wel het bewijs zouden vormen van een duurzame en stabiele relatie, zoals vereist door artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

3.11. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk. Evenmin toont zij een schending aan van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

3.12. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Wat betreft de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De verwerende partij diende de verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens zij de bestreden weigeringsbeslissing nam.

Daarenboven benadrukt de Raad dat de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie/Belg. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij verdere documenten had kunnen neerleggen betreffende haar relatie met de heer T. en meent dat een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen afwezig is en hiermee duidt op een schending van de zorgvuldigheidsverplichting, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging op grond van de door de verzoekende partij als bewijs van haar duurzame relatie voorgelegde stukken te besluiten dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij/zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt ook met voormeld betoog niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Ter terechtzitting haalt de verzoekende partij aan dat zij zwanger is. De Raad wijst erop dat deze informatie niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de

alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat dit nieuwe document niet dienstig kan worden bijgebracht.

3.14. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER